

POSLIJE POTOPA... ILHAMIJA

Čekaš godinu dana, odbrojavaš dane, posebno onih pet posljednjih, i stvarno sporo prolaze, ali eto, dočekaš!

Onda ide brzo, prebrzo, i već treći dan!

I nije ono džaba da sve što je lijepo kratko traje!

Jučer smo se divno proveli.

Prije predstave, imali smo i promociju knjige „Tok u glumačkoj umjetnosti“ naše drage selektorice ovogodišnjeg Festivala Ljiljane Čekić.

Nakon što smo završili sa promocijom, imali smo pauzu, taman da popijemo kaficu do predstave.

Neki su pričali, a “pala” su i neka poznanstva.

Dvoje mladih glumaca iz Zenice i Banje Luke su htjeli da upoznaju naš grad, te ih je naša Rea posavjetovala gdje da odu da vide najljepše dijelove našeg grada.

Naša Rea, pravi PR, što jest jest!

Stigli su nam dragi gosti iz Banjalučkog narodnog pozorišta.

Došli su u ranim jutarnjim satima. Cijeli dan su vrijedno pripremali scenu za izvođenje predstave.

Publika je nakon pauze krenula ka Potopu.

Mi, ljubitelji Festivala, imali smo sat vremena vrhunskog uživanja u predstavi koju su pripremili Aco Pejaković i glumci iz Banje Luke.

Na okruglom stolu dijelili su se komplimenti, pohvale, sugestije, a onda smo pobjegli u Hollywood gdje smo se maksimalno opustili!

I eto, dođe i treći dan Festivala. Dolaze nam ništa manje dragi i gosti iz Travnika.

Sa nestrpljenjem očekujemo da pogledamo Ilhamiju.

Vidimo se narode!

OKRUGLI STO...

POTOP

BANJALUČKO STUDENTSKO POZORIŠTE

Moderator **Strajo Krsmanović** predstavljajući Banjalučko studentsko pozorište, prepoznatljivo po specifičnom scenskom jeziku, predložio je da se razgovara o podnaslovu ove predstave *moderna satira* te da nas malo više upoznaju o procesu rada iste.

Milana Domuzin je potvrdila ovu konstataciju da način rada ove predstave jeste isti kao i u prošlogodišnjoj predstavi *12 zvjezdica* po istraživačkom radu koje je trajalo nekoliko mjeseci prije samog izlaska na sceni. Svi oni su imali različite vizije koje su na kraju usaglasili da bi došli do konačnog ishoda. U radu su imali malo problema sa vremenom s obzirom da se tada renoviralo i njihovo pozorište, ali su na kraju uspjeli odigrati premijeru u novom prostoru.

Ljiljana Čekić smatra da je najveći kvalitet ove predstave njena aktuelnost, koja je danas rijetka u pozorištima, te inovativni pristup temi jer je proces istraživanja trajao jako dugo. Pohvalila je prepoznatljivu rediteljsku estetiku i čestitala cijelom ansamblu.

Jelena Popović je rekla kako joj se sviđela predstava po mnogim elementima: simbolika, kompozicija, početak do držanja publike u neizvesnosti i iščekivanja šta će da se desi kao i mitološka pozadina u priči. Pohvalila je jako promišljen rediteljski rad od samog početka do realizacije. Ako bi se ulazilo u sitne detalje, onda bi im sugerisala da su mogli u izboru poezije (koja je dobra) napraviti mali štrih je se na momente činila preduga, zatim upotrijebiti „vile“ i kao vesla, kao i ljuljanje barke uskladiti sa ritmom muzike. Posebno je na kraju pohvalila hrabrost ovog ansambla koju nemaju mnogo veće produkcijske kuće, kao i njihovu igru koja je namijenjena narodu.

Straju Krsmanovića je interesovalo kako su uspjeli da od dokumentarno-novinarskog, pamfletskog dođu do estetskog, s obzirom da se u nekim momentima granica između književnog i dokumentarnog gubi. Da li je to poigravanje sa žanrom, jer nas uvuku u priču da razmišljamo dnevno-politički, a zadatak pozorišta je, ipak, estetska reakcija.

Nedžad Ibrahimović je pohvalio jako dobar tekst u kojem se kombinuje politički govor sa književnim, te se vještinom upotrebe metafora dolazi na kraju do alegorije, i traži od nas da ga gledamo. Posebno su mu se svidjela metafora odnosa *Brisela i potopljenih* i metafora Nojeve lađe koja postaje Titanik. Možda mu je malo smetala fragmentalnost jer naracija u nekim momentima nije bila do kraja jasna. Na kraju je uputio komplimente autoru, reditelju i glumcima, ističući pažljiv i odmjeran rad na predstavi.

Amira Kudumović smatra da je ova predstava kvalitetna i jasna. Istakla je angažiranost pojedinca za opće dobro koja je ovdje prepoznatljiva i uputila sve pohvale ansamblu.

Aleksandar Pejaković, autor i režiser predstave, se zahvalio svima: organizaciji, publici, i posebno tehničkoj ekipi iz Bugojna koji su mu pomogli u večerašnjoj realizaciji.

Rekao je da je tačno da Studentsko pozorište šalje na Festival angažovane predstave iako ne rade samo takve. On kao profilisan režiser ne radi ovakve predstave u nacionalnim pozorišnim institucijama, ali u ovom pozorištu može jer obnaša funkciju umjetničkog direktora i može sebi to dopustiti ne pitajući nikoga za odobrenje. Radeći sa ovom djecom, studentima, osjeća se odlično i to mu dođe kao ispusni ventil jer može da se bavi ovim temama. Predstavlja mu izazov kako da od dnevno-političkog dođe do estetskog. Ovom predstavom su postigli cilj, skrenuli su pažnju na aktuelnost proteklih događaja, odnosno, poplave i našu političku neorganizovanost u ovakvim kriznim momentima. Iako su se poplave desile prošle godine, do danas se ništa nije uradilo u državi po pitanju mjera predostrožnosti da se one više ne dese. Kad je riječ o podnaslovu drame, moderna satira, obrazložio je marketinškim razlogom, jer rade sa studentima te su htjeli sakriti da je riječ o političkom teatru. Mladi sa kojima radi vjeruju u ono što govore na sceni i nemaju problema sa hrabrošću da kažu što misle, a on u režijskoj postavci se trudi da njih isturi u prvi plan.

Jasmin Duraković smatra da se angažovanost predstave jako dobro uklopila u mit o Potopu. Čestitao im je na brznoj reakciji na nešto što se kod nas desilo. Svidjeli su mu se i dnevno-politički dijelovi koji brzo prelaze u metafore kao i jako dobra „upotreba“ glumaca u predstavi. Glumci su jako dobri i zato se ne može vidjeti granica između amatera i profesionalnih glumaca. Nada se da će ovo biti značajnija predstava u BiH.

RAZGOVOR SA REŽISEROM...

ALEKSANDAR PEJAKOVIĆ

Gospodine Pejakoviću, gledali smo poprilično provokativnu predstavu, čiji je bio unutrašnji poriv da se uradi ovakav projekt?

Dok smo prošle godine gledali i doživljavali sva razočarenja vezana za katastrofalne poplave koje su nas zadesile i totalnu nespremonst naših političara da se

suoče sa problemima, a s druge strane spremnost običnih ljudi da pomognu jedni drugima bez obzira na sve razlike, prije svega političke, odlučili smo da progovorimo, da možda, zloupotrebimo ovaj medij i da na neki način pokušamo da osvijestimo ljude, jer naši ljudi, nažalost, brzo zaboravljaju. Žalosna je činjenica da su u čitavoj priči, vezanoj za ove poplave, najviše profitirali političari i to nas je najviše zaboljelo. Ono što je dobro u čitavoj priči jeste to što su mladi ljudi pokazali najviše spremnosti da pomognu i što su pokazali tu neopterećenost prošlošću. Naravno, progovorili smo i o nacionalizmu koji je bio poprilično splasnuo u ovim događanjima, što je dobro.

Radi se o vrlo angažovanoj predstavi, da li je to vaš moto da radite takve predstave?

Poznat sam kao redatelj koji nema jasno profilisan stil. U principu u Studentskom pozorištu imam tu slobodu da radim ono što hoću, što je u drugim pozorištima nemoguće, tako da su zadnje tri predstave koje sam radio u ovom pozorištu bile zapravo društveno angažovane, i nekako mi to dođe kao neki izduvni ventil, a inače ne radim takve predstave. Ali, eto, nekako je ispalo da smo sa sve tri te predstave gostovali na Fedri.

Koliko je puta predstava igrana i kako je primljena u tim sredinama?

Ovo je treće izvođenje predstave, u Banjoj Luci je bila premijera, imali smo i izvođenje u Prijedoru i evo u Bugojnu pred najvećim brojem publike, što mi je posebno drago, pogotovo što je, čini mi se, predstava dobro primljena.

Recite nam nešto o Festivalu u Banjoj Luci u avgustu čiji ste organizator?

Radi se o Festivalu Kestenburg, ove godine smo dobili licencu od AIT-u organizacije, Međunarodne studentske organizacije, da organizujemo ovaj festival koji je bijenalnog karaktera i okupit će šesnaest predstava iz čitavog svijeta. Imat ćemo predstave iz Argentine, Irana, Izraela, tako da mislim da će biti vrlo interesantno vidjeti šta drugi rade, te uspostaviti kontakte koji će nam sigurno otvoriti nove perspektive za saradnju i putovanja. Imat ćemo zanimljiv i vanpozorišni program koji će biti usmjeren prema ekologiji i podizanju svijesti o očuvanju prirode.

RAZGOVOR SA SELEKTORICOM...

mr. LJILJANA ČEKIĆ

Budući da ste selektorica našeg Festivala, a i Festivala amaterskih pozorišta u Laktašima, imali ste možda i najbolji uvid u ovogodišnju produkciju neprofesionalnog teatra u BiH, a i šire, pa kakvo je vaše mišljenje o predstavama koje ste pogledali.

Ima tu svega. Ima predstava koja pokušavaju da imitiraju repertoarska pozorišta, tako da je Nušić omiljen u našem regionu. Ja lično mislim da to nije dobro, zato što amateri trebaju da se bave istraživanjem. Svi veliki istraživači teatra su kretali sa amaterima i avaganrda po pravilu dolazi od amatera, jer profesionalci obično nisu spremni na veliki iskorak i jednostavno ne žele da rizikuju. A s druge strane,

smatram da pozorišta koja rade u sredinama koje nemaju profesionalno pozorište, kao što je vaša sredina i pozorište (Teatar FEDRA Bugojno), trebaju na sebe da preuzmu ulogu repertoarskog pozorišta da bi kod publike ispunili prazninu koja nastaje nedostatkom profesionalnog teatra.

Vaše mišljenje o važnosti ovakvog festivala i na koji način bi se mogao unaprijediti i poboljšati produkciju i kvalitet neprofesionalnog teatra u BiH.

Svaki festival je dragocjen u tom smislu da se vidi kako se radi u različitim pozorištima, a onda na osnovu toga svako u svojoj sredini može napredovati tako što uzima ono što je dobro i napušta ono što nije. Time se onda stvara neka slična estetika koja mora da bude autentična estetika jednog prostora. A najdivnije u svemu, a tome i ovaj Festival uveliko doprinosi, je gledati predstave iz „manjih“ sredina u kojima igraju glumci u „zrelijim“ godinama, kojima amaterizam nije samo priprema za akademije. To i jeste, po meni, smisao amaterskog pozorišta i to oživljava pozorište. Ljudi trebaju da vide glumce iz Gračanice, Visokog i drugih sredina, pa da im to da podstrek da se i oni u svojim sredinama bave pozorištem. Po mom mišljenju gradovi koji imaju profesionalna pozorišta su osiromašeni, jer vrlo rijetko imaju priliku gledati takve amatere i uloge koji oni ostvaruju.

KNJIGA UTISAKA...**POTOP****Banjalučko studentsko pozorište**

I da Rifat izađe iz kuhinje.

Kux

Malo akcije brzine.

No smoke

Pjevačice, njiši bokovima malo više.
☺

Predstava oslikava naše društvo.
Ostavila je veliki utisak na mene.

Lamija

Vrlo „interesting“.

Džon

Neki dijelovi su bili nejasni.

N.N

Najbolja pjevačica, jedino nešto ona!

Interesantno

Odlični glumci i tematika!!

Elma

Žmarci me prošli, dok su u kabanicama pričali o poplavama.

N.N.

GLAS PUBLIKE...

POTOP

BANJALUČKO STUDENTSKO POZORIŠTE

AMAR FERIZOVIĆ: Predstava je bila super, fenomenalna, uvijek je lijepo gledati kamernu predstavu, pogotovo sa ovako aktuelnom temom.

DEMIR DŽAFEROVIĆ: Ja sam tvoj Bog, vrh, nema dalje.

ADIN RUSTEMPAŠIĆ: Predstava je super, drago mi je što je Fedra opet počela.

FARUK ŠEREMET: Fenomalno, malo je predstava bila spora, ali u svakom slučaju okej.

AMAR ALIBEGOVIĆ: Veoma mi se svidjela pjevaljka, a i predstava je bila dobra.

PREDSTAVLJAMO...

ANANDO ČENIĆ

Rođen je u Banjoj Luci 24.05.1997. godine i najmlađi je dio predstave POTOP Banjalučkog studentskog pozorišta. Reče nam da njegovo ime na sanskritu znači nešto kao „blaženi“, a mi smo malo „izguglali“ i pronašli da je to češće žensko ime Ananda ili Anda i također može značiti: „braniteljka ljudi“, „potpuna sreća“, „odvažna“ itd... sad, to možda nema nikakve veze, a možda i ima, uglavnom, glumio je u POTOPU lik Noje... što je opet, kao slučajno, a onda je u jednom momentu igrao Noleta?! Opet slučajno? Ko zna? (Krhko je znanje, avaj!)

Uglavnom, ovaj učenik trećeg razreda Ekonomske škole (poslovno-pravni smjer) je počeo da se bavi glumom kao dječak u radionicama Dječijeg pozorišta RS u svojoj rodnoj Banjoj Luci, a nakon audicije u BSP 2013. godine postao je redovan član ansambla ovog pozorišta. Otprilike tada je i shvatio da će gluma, vjerovatno, biti njegov poziv i u ostatku života. Ako ga ne prime na neku od glumačkih akademija, kaže da će pokušati opet, i opet, ali zna da će se na neki način baviti pozorištem u životu. Zaljubljen je u djevojke(u) i tako to...

PREDSTAVLJAMO... NATALIJA NINIĆ

Rodila se Natalija 03.07.1995. u Beogradu, gdje živi do svoje treće godine, a onda, od tada više ne živi u Beogradu (što je i logično).

Studira „mala Ninićka“ ruski i srpski jezik i književnost u Banjoj Luci i vrlo uspješno od 2012. godine glumi i igra se u Banjalučkom studentskom pozorištu.

Oduvijek je voljela scenu i sve što ima veze sa scenom, tako se ona i danas vrlo aktivno bavi plesom, a jako voli i da pjeva. Čak je i u vrtiću recitovala, samo nek' se zna.

Pozorište je ispunjava i super joj je dok glumi i igra, ali zna da bude naporno...

U principu joj teško padaju budalaštine koje nemaju veze sa pozorištem, a dešavaju se oko njega, kao npr. dok su spremali POTOP, čija premijera, zamalo da se ne održi, ali eto, hvala nekim ljudima i Aci, desila se... i od tada se ne igra u Banjoj Luci... možda u septembru.

Voli Bugojno, ali stvarno, bez kurtoazije... prošle godine je bila čitav Festival i nigdje joj i nikada nije bilo ljepše i bolje i najbolje i najljepše i najfinije i tako to... bez kurtoazije...

DRUGI DAN FESTIVALA...

U Maloj sali u 19: 00 održana je promocija knjige Ljiljane Čekić "Tok u glumačkoj umjetnosti". Promotori su bili Jelena Popović i Radenka Ševo.

DRUGI DAN FESTIVALA...

ŠTA DANAS RADIMO...

Danas će u Maloj Sali KSC-a Bugojno sa početkom u 11 sati biti održana radionica "Scenski govor". Voditeljica radionica će biti mr. Ljiljana Čekić, ovogodišnja selektorica Festivala. Radionica je predviđena za recitatore i one koji namjeravaju javno da nastupaju. Cilj radionica je savjetovanje kako na praktičnim primjerima izgovoriti stil ili prozni tekst, od zagrijavanja do javnog nastupa. Na taj način će recitatori znati na šta trebaju obratiti pažnju prilikom recitovanja, ili javnog nastupa, kako bi njihovi nastupi ubuduće bili što bolji. Radionice će trajati do petka, a u petak u 19 sati u Maloj sali će biti upriličena prezentacija radionica "Scenski govor".

VEČERAS...

Pozorište Travnik

ILHAMIJA- poetska koreo-drama

Autor teksta i dramatisacija:

RUSMIR AGAČEVIĆ RUS

Režija:

MATEJ BAŠKARAD I MAJA ĐURIĆ- ZAHIROVIĆ

IGRAJU:

ILHAMIJA-Anes Tabaković

IRHANA-Jelena Jovičić

HAVVA-Hajiša Halilović

PAŠA-Sanjin Ljubunčić

MUNKIR-Kenan Čejvan

NEKIR-Rijad Avdić

SLUGA: Matej Baškarad/ Enis Muslimović

PTICA: Ajna Fazlić

SMRT: Dino Poljarević

ANSAMBL PLESAČA: Azra Zec, Nedžla Kadić, Ilhana Jašarević, Elmedina Palić, Anela Čajo, Selma Skopljak, Ines Radoš.

Koreografija: P.S. MAYA, Travnik

Asistent koreografije: Dena Arifović

Kostimografija: Kolektiv

Muzika i ton: Adnan Sejfuli

Svjetlo: Bojan Ljoljić

Scenografija: Zlatko Perčinlić

Autor trailera: Taik Ganić

Inspicijent: Hana Pinjo

O POZORIŠTU...

Amatersko pozorište Pozorište Travnik osnovano je još 1954. godine i jedino je amatersko pozorište u BiH koje svoj rad nije prekidalo ni za vrijeme rata, kada je izvelo 9 premijera. U poratnom periodu od 1996. do 2010. godine Pozorište Travnik je imalo 48 premijernih izvođenja, od čega 26 za djecu. Međunarodni festival tetarskih grupa „Kaleidoskop“ organizovan je u tri navrata 1997., 1998. i 1999. godine finansiranom od strane austrijske vlade. U suradnji sa H.O. Alter Art Amatersko pozorište Travnik bilo je suorganizator Međunarodnog festivala „Dani adolescenata“. Također, u saradnji sa H.O. Alter Art i Schlesische 27 iz Berlina, sa učesnicima iz Njemačke, Poljske, Italije, Srbije, Crne Gore i BiH, urađena je predstava „Hamlet landscape“ sa premijerama u Travniku i Berlinu, te je organizovan Festival „Umjetnost radi umjetnosti“. Iz Amaterskog pozorišta Travnik ističu da se posebno ponose serijalom za djecu „Djeca hitaju pjevove“ izvođenom u periodu od 1998. do 2006. godine.

Svake godine serijal se sastojao od 16 emisija u kojima je učestvovalo godišnje oko 200 djece, plešući, pjevajući, glumeći, slikajući. U periodu od 2002. do 2006. godine šezdeset tri učesnika pripadao je populaciji odgojno zanemarene i zapuštene djece. Serijal je tako dobro prihvaćen od strane djece da su uspjeli animirati i roditelje za javni nastup kroz emisiju „Roditelji hitaju pjevove“. Pozorište Travnik učestvovalo je na brojnim festivalima amaterskih, ali i profesionalnih pozorišta. Ponosni su vlasnici mnogobrojnih nagrada i priznanja. Osim velikog broja volontera-amatera, iz njihovih redova je izraslo petero diplomiranih gumaca i dva producenta, a imaju još jednu studenticu glume i dva studenta produkcije na Akademiji scenskih umjetnosti. Svi oni odabrali su svoje zanimanje baš zahvaljujući svom radu na „daskama koje život znače“. Svi oni aktivno pomažu rad Pozorišta Travnik, radeći volonterski kao reditelji, glumci, voditelji radionica.

O PREDSTAVI...

“Rusmir Agačević Rus ispisao je jednu od pet ponajboljih drama u historiji bosanskohercegovačke dramske literature.” (Izvod iz knjige "Četiri teatarska komada".) Godine 1981. Rus je počeo sa idejom Ilhamije, pripovijeda Safet Plakalo u pomenutoj knjizi, i 1982. godine u režiji Dubravka Bibanovića biva izvođena od strane amaterskog Pozorišta Travnik. Tadašnja izvedba ove predstave, uz 47 glumaca, muzičara, sudionika i umjetnika bila je satkana nadarenošću, entuzijazmom, profesionalnošću. Današnja poetska-koreo drama u izvedbi mlađe generacije glumaca i plesača Pozorišta Travnik i Plesnog studija prijatelji djece Maya“ biva inspirisana na istoimenom teatarskom komadu koji u sebi sadrži "teatar u teatru". Pažljivo poetsko odabrani dijelovi teksta autora govore o uzburkanim emocijama i introspektivnim preplitanjima sna i jave, kako je to lijepo objašnjeno i u "slovu kritike" pomenute knjige. Ova predstava govori o Ilhamijinim snovima, sjećanjima, strahovima, željama. Satkana je i isprepletana unutrašnjim borbama i mističnom notom derviškog mira. (Historijski osvrt : "Sejjid Abdulvehab, bin Abdulvehab bin Havvin, Ilhamija Žepčevi, rođen je 1773. godine u Žepču. Tamo je bio imam i hatib u Ferhadpašinoj džamiji i derviš nakšibendijskog reda. Jedan od najznačajnijih predstavnika alhamijado književnosti u BiH. Pogubljen je u Travniku 1821. godine, radi slobodoljubivih pjesama koje su imale odjeka u narodu. Pogubljen je od strane Sejjid Hadži Hafiz Ali Dželaludin-paše" (Agačević R. Slovo o Ilhamiji, Četiri Teatraska komada, Sarajevo 2008., str. 162.) ...Iza njega su ostale njegove pjesme i uvjerenja da je dao život za slobodarske ideale...

O REŽISERIMA...

Matej Baškarad je rođen u Travniku 23. 8. 1981. godine. Osnovno i srednje obrazovanje završava u Travniku, a Akademiju dramskih umjetnosti u Tuzli. Nakon diplomiranja, vraća se u Travnik gdje svoje znanje i rad prenosi na mlade ljude. Saradnik je mnogih organizacija i ustanova kao što su: Zavičajni muzej Travnik, Centar za kulturu, Plesni studio Maya, Pozorište Travnik, Hrvatsko amatersko kazalište Jankovići, Centar za edukaciju mladih. Nakon rada na predstavi „Aska i Vuk“ (2013.), „All that jazz mjuzikla“, (2014.), poetska koreo-drama „Ilhamija“ je bila novi izazov za mladog glumaca, svojevrsna pomoć i doprinos novoj generaciji omladinske scene Pozorišta Travnik.

Maja Đurić-Zahirović rođena je 06.05.1983. godine u Jajcu, a u toku rata dolazi u Travnik (1992.godine). Osnovno i srednje obrazovanje završava u Travniku, gdje od 1998. godine postaje član Dječije scene Pozorišta Travnik i plesnog studija. Nakon godina rada u umjetničkoj karijeri, osnivač je i lider škole modernog i teatarskog plesa „Prijatelji djece Maya“ već 17 godina. Upravo završava Ekonomski fakultet Sveučilišta/Univerzitet-„Vitez“ Travnik, čeka odbranu magistarskog rada i uskoro postaje magistar na polju ekonomskih nauka. Njena bogata umjetnička karijera plesača i koreografa odvela ju je na Philadelphia Dance Academy, scenu Broadway-a, scenu Opere i baleta Leipzig. Kao koreoreditelj iza sebe ima mnogo predstava, od kojih izdvajamo neke: „Mali Princ“ (nagrada za najbolju koreografiju FEDRA 2007.), „Iza sna“, „Čarolija noći“, „Cabaret show- All that Jazz“, „Aska i Vuk“, „The Kateteri“, i dr.

IN MEMORIAM

ZLATA IMAMOVIĆ

(1954. - 2015.)

IZ POZORIŠNE TEORIJE...

PREDSTAVLJAMO PRIRUČNIK "REŽIJA U AMATERSKOM POZORIŠTU" (HUGO KLAJN)

Klajnova knjiga posvećena režiji u amaterskom teatru korisna je ne samo reditelju, već i dramskim

glumcima, kao i svima onima koji učestvuju u složenom stvaranju pozorišne dramske predstave.

Snaga amatera nije u njihovoj vještini, nego u njihovoj istinitosti i izvornosti, smatra Klajn.

Govoreći o značaju pozorišne režije Klajn misli da svaki reditelj, svaki pozorišni stvaralac treba da upamti ovo troje:

- Bez publike nema predstave, nema pozorišta.
- Pozorište postoji radi publike, ne radi sebe, pogotovo ne radi pozorišnih umjetnika, ali publika nije uvijek u pravu.
- Najvažnije: nije dovoljno da pozorišta stvaraju predstave, ona moraju da stvaraju i publiku za njih.

Ističući s ponosom da je i sam oduvijek bio i ostao amater dr Hugo Klajn, jedan od velikih teoretičara režije, dramskih pedagoga i pozorišnih mislilaca, sjeća se kako nije studirao nikakvu pozorišnu školu, već je do režijskog umijeća i pozorišnih znanja dolazio upornim i istrajnim stvaralačkim i teorijskim radom. Govoreći o značaju amaterizma ističe njegovu društvenu i estetsku ulogu.

Najzad, Klajn zaključuje o pravilima za režiju govoreći o svom Priručniku za amatere reditelje:

Ovde se ne iznose nikakvi kruti i neoborivi zakonski propisi, nego pravila koja nisu bez izuzetka.

Donosimo odlomke iz ovog priručnika sa preporukom da se pročita u cjelosti.

CILJEVI AMATERSKOG POZORIŠTA

Pod pozorištem ili kazalištem podrazumijevamo prikazivanje nekog zbivanja. To zbivanje u pozorištu nije "zbiljsko", nego samo prikazano, samo predstava jednog zbivanja: ono se sastoji iz postupaka čiji krajnji cilj nije da se nešto neposredno postigne, nego da se djeluje na gledaoca.

POZORIŠTE I IGRA

Često se pozorište smatra samo rasonodom i razbibrigom i kao igra suprotstavlja zbilji života. Odista, između pozorišta i igre postoji izvjesna srodnost. Govorimo o pozorišnim igrama (na primjer Dubrovačke ljetnje igre), kažemo da glumci "igraju", mnogo toga u pozorišnoj predstavi je kao i u igri samo prividno, ne stvarno i "ozbiljno": svi postupci koji bi mogli imati ozbiljnijih posljedica vrše se samo tobože ("kao da"), svi opasni predmeti (oružje, otrovi, vatra) zamjenjeni su bezopasnom "rekvizitom" (drvenim sabljama, ćorcima, čajem, crvenom svjetlošću). Kao igra, i pozorište predstavlja odmor od životne zbilje, nešto što stvara zadovoljstvo (pored toga, što kao i društvene ili sportske igre, nekima donosi slavu i nagrade), nešto što, izgleda, ne predstavlja stvarnu potrebu, ni životnu ni društvenu.

No između igara i pozorišta bitna je razlika u tome što igre gube svoj karakter igre ako se ne igraju prvenstveno radi zadovoljstva samih igrača, dok pozorišna igra prestaje da bude pozorišna ako se ne izvodi radi djelovanja na gledaoce. Uz to danas svi kulturni narodi imaju razvijen pozorišni život i gotovo svi oni daju zamašne sume iz zajedničkih sredstava za održavanje pozorišta: to svakako ne bi činili da pozorište ne zadovoljava neku društvenu potrebu.

Zato je pogrešno izjednačavati djelatnost dramskih umjetnika sa igrom, i savjetovati pozorišnim amaterima da se pozorištem, pošto im to ionako nije profesija, bave samo radi svog ličnog zadovoljstva, da se samo igraju pozorišta. Ko to čini, nije pozorišni amater, nego pozorišni diletant (od italijanskog diletarsi - naslađivati se).

POSTOJI LI TRAJNA POTREBA ZA POZORIŠTEM

Da li je potreba koju pozorište zadovoljava trajna ili samo privremena i da li njegovu funkciju ne mogu preuzeti druge vrste umjetnosti? Od odgovora na to pitanje umnogome zavise izgledi na dalji opstanak pozorišta uopšte, a amaterskog posebno.

Organ koji ne zadovoljava nikakvu potrebu organizma, koji ne vrši nikakvu funkciju, zakrčlja i vremenom iščezne. On se može održati ako mjenjanjem svoje funkcije uspije da se prilagodi promjenjenim potrebama organizma: prednji udovi kičmenjaka, prvobitno namijenjeni njihovom kretanju po zemlji, pretvorili su se kod slijepog miša u organ za letenje, kod kita u peraja za plivanje, kod čovjeka u organ za pipanje i složene radnje. I pozorište je u toku vijekova mijenjalo svoju društvenu funkciju; kakva je ona danas?

(nastavak u sljedećem biltenu)

MAIDA MAY

KLOŠARENILO...

EDO VON KORJENIĆ VON OVO VON ONO...**ZA SPAS DUŠE JEDNE CRVENE RUŽE U TEATRU ŽIVOTA (2.dio)****RUŽA BOJE KOJU VOLIM**

Ruža koju volim
voli perle blistave

nekad je to
rosa jutarnja

a nekad
suze jutarnje
i večernje.

ZA SPAS DUŠE JEDNE CRVENE RUŽE

Dodeš
i odeš
i budeš
oblak od pijeska
crveni

ŠTO JE VJETAR GOVORIO RUŽI

Ja sam tvoja sjena
nekad blijeda
nekad sjetna
nekad sretna

nekad ispred tebe
nekad iza tebe

ja sam tvoja sjena.

**POSLJEDNJI SAN PSA ISPOD RUŽE
PRED BUGOJANSKOM GIMNAZIJOM**

Pas spava
ruža miriše

pas sanja
ruža miriše

pas uzdiše
ruža miriše

pas izdiše
ruža miriše

LUDA NA DVORU KRALJA ARTURA

Dugo zvoni telefon
javlja se glas

tko ste Vi
ovdje luda

kakva luda
što u vrtu cijeli dan
broji ruže

a kako ti je ime
kralj

SAVJETI ZLATA VRIJEDNI...

<http://vukajlija.com> xsimkex, 07.06.2013.

Bolje se sramotit 7 dana na plazi,
nego muciti godinu dana u teretani.

POSLOVICA:**“U laži su kratke noge”****RAZOTKRIVANJE POSLOVICE...**

Cijelo pleme je imalo zajedničke koze koje su se verale uz kamenitu strminu iza sela. Bilo ih je ukupno 43, 42 bijele i jedna žuta. Svi su se čudili kako koza može biti baš žuta, a onda su se prestali čuditi. Ljudi se časkom na sve naviknu, pa i na žutu kozu. Kada ih čovjek gleda onako načičkane sa

žutom kozom u sredini, ako malo suzi očne kapke, liče na jaje na oko, a ako široko otvore kapke, ne zna se na šta liče, jer čovjeku dodije, pa mora trepnuti prije nego što mu bilo šta padne na pamet. Jedno jutro u selu je zavladao muk. I ptice su prestale da pjevaju, stajale su na granama obližnjih stabala, i zurile u stado koza. Mještani su sa nevjericom gledali u stado. Onda se poput kamenja zakotrljala rečenica: “Nema žute”. Muk. Nema žute. Nevjerica. Šok. Tuga. Suze. Bol. Očaj. Praznina. Svi su se osjećali isto, osim mlađahnog lovca po imenu Kozan. On je oborio pogled pred starcima. Predsjednik staraca je naredio da prizna da je ukrao kozu. Kozan je samo gledao u tlo. Donijeli su sedam vreća krompira i Kozana su odveli na mekše tlo blizu rijeke. Svaki put kada bi šutio na pitanje da li je ukrao žutu kozu, stavljali su mu po jednu vreću na leđa, a noge su mu propadale u močvarno tlo. Kad su mu stavili četvrtu vreću na leđa, već je bio potonuo do iznad koljena. “Stanite”, uzviknu, “ja sam je ukrao, eno je kod mene na tavanu, živa i zdrava.” Starci su se pogledali i jedan je rekao : “Vidiš dokle si potonuo, igrao si se sa životom svojim.”

Drugi je rekao gledajući kako mu iz blata vire noge iznad koljena: “U laži su kratke noge.”

Ta poslovice se i danas koristi kad nešto učiniš, pa lažeš da nisi, a onda ti tovare vreće krompira na leđa, pa propadaš u mehko tlo, noge ti budu male, jer se ne vide do kraja.

OBAZIRANJA...

FEDRO: Opet plačeš?

FEDRINICA: Sad mi žao onih poplavljenih.

FEDRO: I meni je, ali mi je drago što se ona banjalučka omladina nagovoriše svima.

FEDRINICA: Baš, neka su, a sve ti je ono onako.

FEDRO: Jest, vala, što se kaže „svak za se travu pase“.

FEDRINICA: Jadni narod.

FEDRO: Vamo poplava, a niko neće pomoć, još onaj iz vlade prifatilo onu mladu.

FEDRINICA: To tebi krivo što i ti nisi kakav ministar.

FEDRO: Šta ću ja tamo da se obatalim ko i svi drugi?

FEDRINICA: Pare brzo pokvare neke ljude, pa se uščuju ko onaj najstariji sir.

FEDRO: Govoriš u metaforama, ha?

FEDRINICA: Poređenje, Fedro, poredim te ljude sa nečim što dobro smrdi.

FEDRO: Ima nešto što još gore smrdi, sa tim ih treba porediti.

FEDRINICA: Jes čuo onu kad je rekla da nema nigdje ljepših žena ko kod nas, a opet slabo ima dice.

FEDRO: Morebit se narod slabo pari.

FEDRINICA: E ljudi moji, čuj slabo se pari, pa nisu životinje.

FEDRO: Dobro, slabo imaju snošaja.

FEDRINICA: Jes ga ti neki snošaj, nema to veze sa ovim, narod ne radi, nema sigurnosti za svoju djecu.

FEDRO: Daj bogati, šta laprdaš, svak ima svoju nafaku, samo treba rađati.

FEDRINICA: *(U sebi) Jesi se ti pretrgo, imamo samo malog Fedraa ko zlatnu jabuku, što se nisi bolje trudio...
Ko bi skako po kafanama, da si ti oprave skako...*

DIREKTOR FESTIVALA:

Vahid Duraković

SELEKTOR:

Mr. Ljiljana Čekić

KOORDINATOR FESTIVALA:

Sanel Ugarak

STRUČNI ŽIRI:Prof.dr. Nedžad Ibrahimović
Amira Kudumović
Jelena Popović**PR FESTIVALA:**

Rea Vučić

ŽIRI PUBLIKE:Edin Korjenić Edo
Marija Udiljak
Majda Fuka
Šeherzada Dedić
Irma Gekić
Greta Kuna
Željko Luleđija
Obrad Kisić
Ilhana Bušatlić
Selma Slipac
Saša Živanov**REDAKCIJA BILTENA:**Nedžad Milanović, urednik
Senada Milanović
Amel Ugarak
Suad Velagić
Vedrana Kisić
Edin Čatić Bato, fotograf**UMJETNIČKO VIJEĆE FESTIVALA:**Anto Bilić - predsjednik
Jesenko Muzaferija
Željko Milošević
Ermina Musić
Senada Milanović
Goran Jokić
Vahid Duraković**SARADNICI BILTENA:**Lamija Mlačo
Ines Jusufbašić
Nedim Milanović
Medina Spahić
Elma Karadža
Šejla Sadiković
Amila Velagić
Ajla Kurtović
Emil Ždralović**ORGANIZACIONI ODBOR:**Hasan Ajkunić - predsjednik
Senada Milanović
Suad Velagić
Edin Čatić Bato
Ermina Musić
Sanel Ugarak
Nedžad Milanović
Željko Luleđija
Antonio Džolan
Samir Nuhić
Amel Ugarak
Vahid Duraković**SPOLJNI SARADNICI BILTENA:**Maida May
Edo von Korjenić**SARADNICI FESTIVALA:**Jasmina Mlačo
Melisa Sabitović
Samir Nuhić
Almir Mujagić
Ermina Musić**TEHNIČKA EKIPA:**Senad Imamović Struja
Edin Čatić Bato
Azem Duraković
Jusuf Hozić Caci**UREDNICI INTERNET STRANICE:**Edin Čatić Bato
Mulhari Agić**DIZAJN-PLAKAT-NASLOVNICA:**

Antonio Džolan

VAŽNI BROJEVI I SERVISNE INFORMACIJE:

- POLICIJA 122 - VATROGASCI 123 - HITNA POMOĆ 124 -
- PORTIRNICA KSC-a 030/509-722 - AUTOBUSNA STANICA 030/251-789 -
- MOTEL GENEX 030/254-023 - DIREKTOR FESTIVALA 030/509-720 -
- UREDNIK BILTENA 061/796-877 - KOORDINATOR FESTIVALA 061/639-647

Preporučujemo vam da svratite na osvježenje u Caffe LOOK (šetalište u centru grada) ili u Caffe HOLLYWOOD i Pizzeria LITTLE BIG (plato KSC-a)